

On tam má les, já zase jabloně,
které mu přece nikdy nepolezou
spást jeho šišky. Na to odpovídá:
„Dobrá zeď – dobří sousedé“ – a je to.
A jaro, které ve mně darebačí,
šeptá „nasad mu brouka do hlavy“.
„Proč dělá zeď ty dobré sousedy?
Snad tam, kde mají krávy, ale zde?
Než postavil bych zeď, přec rád bych věděl,
co obezdím a co nechávám za zdí
a komu tou zdí možná ublížím.
Něco tu je, co nemá rádo zeď
a chce ji zbořit.“ Možná „skřítkové“,
ale to není přesné, přál bych si jen,
aby to správně uhodl on sám.
Vidím ho, třímá v každé ruce kámen
urputně jako dívoch z pravěku.
Jde ve tmě, tak to aspoň vidím já.
Ta tma je víc než les nebo stín stromů.
Nechce se odvážit za poučení otce,
je šťastný, že to má tak dobře promyšleno:
„Dobrá zeď – dobří sousedé“ – a je to.

OPRAVA ZDI

Něco tu je, co nemá rádo zeď,
posílá pod ni vlny zmrzlé hlíny,
na slunci drolí vrchní kameny
a dělá díry, kde je místo pro dva.
Honci ji zase jinak dořídí:
já po nich zeď už dával do pořádku,
když nenechali kámen na kameni.
Ti aspoň králíky ze skryší vyhnat chtěli
pro radost psům. Ale ty trhlíny –
nikdo vám nevysvětlí, kde se vzaly,
v čas jarních oprav tady prostě jsou.
Pak vzkážu sousedovi za vrškem
a kteréhosi dne jdem vyspravovat zeď,
aby nás mohla lépe rozdělit.
Když jdeme podél ní, je mezi námi
a kámen toho je, v čí stranu pad.
Některé jsou jak pecny, jiné zas
jak kuličky, že je až zaklínáme:
„Drž tam, kam jsem tě dal, než budu pryč!“
Prsty si při práci do krve rozedřeme,
ač je to jenom hra, kterou si hrají dva
po dvojí straně zdi. Je to snad víc?
Tam, kde zeď stojí, není zapotřebí.

In: Robert Frost: Hvězda v kamenném člunu.

23

Přeložila Hana Žantovská. Praha: Mladá fronta, 1983.